

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Kuchyně – Ševčík, s. r. o.**, se sídlem Nádražní 674, Hrušovany nad Jevišovkou, zast. JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Kopečná 14, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2017, č. j. ČOI 124580/17/O100, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2020, č. j. 29 A 8/2018-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány a krajským soudem

[1] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2017, č. j. ČOI 1004525/17/3000/R/Nev (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 60 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za „*naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a porušení ustanovení § 6 zákona o ochraně spotřebitele, čehož se dopustila tím, že dne 1. 9. 2016 umístila na své internetové stránky <https://www.facebook.com/GrandItaliaCZ>*

text ve znění: „V naší restauraci pro imigranty nevaříme!! STOPISLAM“, ačkoliv k tomu nebyl legitimní důvod.“

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu. Správní orgán podle ní nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nevypořádal se se všemi námitkami a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaná při posouzení deliktu nepřihlédla k polehčujícím okolnostem. Žalobkyně rozporovala, že by umístění předmětného textu naplňovalo příslušnou skutkovou podstatu, neboť pouze jednoznačně deklarovala svůj osobní názor a postoj k proimigrační evropské politice. Statutární zástupce žalobkyně k tomuto kroku přistoupil po vlastních negativních zkušenostech, kdy byl imigranty napaden. Žalobkyně dále zdůraznila, že prohlášení bylo učiněno na facebookových stránkách, které jsou určeny primárně pro přátele, a nebylo tedy součástí oficiálních webových stránek, a už vůbec nebylo deklarováno na samotné provozovně. Premisu správních orgánů, že došlo k potenciální diskriminaci spotřebitele, za nepřezkoumatelnou, jelikož tento závěr nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Dále označila za nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, že by se někteří návštěvníci restaurace mohli obávat nepřátelského jednání ze strany žalobkyně. Jednání správních orgánů měla za šikanózní, jelikož ji „sankcionovali za vyjádření osobního a politického názoru, a jejich jednání tak potlačuje vyjadřování osobního názoru“. Navíc dle žalobkyně rozhodovaly správní orgány v rovině vyjádření jejich politického přesvědčení, a nikoliv v rovině hledání potenciální diskriminace fyzických osob. V provozovně nikoho nelegitimuje, a tudíž nemůže posoudit, zda se jedná, či nejedná o imigranty. Obsluhuje ve skutečnosti každého a vůči žádnému z hostů se nechová nevhodně. Dodala, že návštěvníci, kteří by se mohli cítit dotčeni, mohli provozovnu nenavštívit.

[3] Podle žalované přestože hosté nejsou nijak legitimováni, u některých osob může být patrný jejich původ či náboženské vyznání na první pohled. Žalovaná se zabývala tím, zda žalobkyně rozlišovala mezi spotřebiteli nacházejícími se ve srovnatelné situaci, zda existovaly pro takové rozlišování ospravedlnitelné důvody, a tedy zda sledovala žalobkyně legitimní cíl a zda byly použité prostředky přiměřené. Dospěla k názoru, že deklarací o neposkytnutí služeb osobám, které nejsou českého původu, sledovala žalobkyně sice legitimní cíl, a to vyjádření nesouhlasu s migrační vlnou, avšak použila k tomu nepřiměřené prostředky. Učiněné prohlášení se mohlo dle závěrů žalované dotknout důstojnosti spotřebitelů. Potenciální zákazníci zároveň nemohli předpokládat, že nebude deklarované opatření aplikováno v praxi.

[4] Krajský soud se zabýval právní otázkou, zda žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu deliktu uvedeného v § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Pro naplnění objektivní stránky této skutkové podstaty je třeba porušit § 6, tj. diskriminovat spotřebitele v souvislosti s prodejem výrobků a služeb. Žalobu zamítl. Totožným jednáním žalobkyně se krajský soud zabýval v souvislosti s umístěním stejného textu na internet již v roce 2015. Ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 29 A 115/2016-120, zamítl podanou žalobu, proti tomuto rozhodnutí však žalobkyně nepodala kasační stížnost. Ani nyní neshledal, proč by se měl odchýlit od svého předchozího rozhodnutí.

[5] Při rozhodování krajský soud zdůraznil důležitost práva na svobodu projevu, zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Upozornil však,

pokračování

že svoboda projevu není bezbřehá, jak ostatně vyplývá z odstavce 4, který stanovuje, že „*svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“ Soud v rozsudku konstatoval, že zákaz diskriminace lze považovat za opatření v demokratické společnosti *nezbytné* pro ochranu práv a svobod druhých. Takové opatření má zaručit srovnatelné zacházení všem adresátům práva bez poškozujícího rozlišování na základě tzv. diskriminačních důvodů.

[6] Důležitým aspektem pro posouzení jednání žalobkyně bylo její kvalifikované postavení prodávajícího, který poskytuje spotřebitelům určité výrobky a služby. Toto kvalifikované postavení je spojeno se zvýšenými veřejnoprávními povinnostmi, jejichž odraz lze spatřovat například v zákazu diskriminace při prodeji výrobků a služeb. Krajský soud měl tedy za to, že na publikovaný příspěvek nelze nahlížet stejnou optikou jako na projev „běžné“ soukromé osoby.

[7] Krajský soud dospěl k názoru, že se žalobkyně dopustila diskriminace *při prodeji výrobků a služeb*, jelikož diskriminační text umístila na své propagační webové stránky, na kterých běžně komunikuje a nabízí výrobky a služby spotřebitelům.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil jej krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem*. Za nesprávně posouzenou považuje stěžovatelka otázku, do jaké míry je možné vyjadřování politických a osobních názorů podnikatele, sledující legitimní cíl, považovat za nepřiměřený prostředek vedoucí k porušení práv spotřebitele ve smyslu zákona na ochranu spotřebitele.

[10] Stěžovatelka je přesvědčena, že její jednání není možné považovat za porušení ustanovení § 6 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Má za jednoznačné, že svým vyjádřením pouze deklarovala svůj osobní názor a postoj k proimigrační evropské politice, které nijak nevybočují z jejího práva na svobodu projevu zaručeného Listinou.

[11] Podle stěžovatelky bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do její svobody politického projevu. Konstatoje, že v daném případě existoval k uveřejnění předmětného prohlášení legitimní důvod, neboť se jednalo o vyjádření nesouhlasu s migrační vlnou na základě negativní osobní zkušenosti statutárního zástupce společnosti s imigranty.

[12] Stěžovatelka dále poukázala na skutečnost, že povaha poskytované služby, tj. restaurace, umožňuje potenciálnímu strávnickovi najít si v okolí odpovídající alternativu. Zdůrazňuje také, že zájmy potenciálního spotřebitele nebyly existenciální, tudíž nemohla stěžovatelka neposkytnutím služeb nikoho zásadně ohrozit. V okolí provozovny navíc

nežije velké množství imigrantů, kterých by se jednání stěžovatelky mohlo dotknout, a pokud se někteří návštěvníci cítili vyjádřením stěžovatelky dotčeni, mohli provozovnu nenavštívit. Stěžovatelka má proto za to, že se nejedná o žádnou formu diskriminace.

[13] Stěžovatelka připomněla fakt, že předmětné prohlášení učinila na facebookových stránkách určených pro přátele či pravidelné návštěvníky, prohlášení nebylo součástí oficiálních stránek nebo vyvěšeno na samotné provozovně. S ohledem na závažnost kritizovaného stavu (existence migrační vlny) se navíc nemůže její reakce jevit jako nepřiměřená. Zdůraznila také skutečnost, že nikoho z hostů nelegitimuje, ve skutečnosti podává jídlo každému, z čehož vyvozuje minimální závažnost svého jednání.

[14] Stěžovatelka v dané věci namítá, že byla neoprávněně a nepřiměřeně sankcionována za vyjadřování osobního a politického názoru, a jednání správních orgánů považuje za šikanózní, potlačující možnost vyřčení svobodného názoru, ať je jakkoli kontroverzní.

[15] Ve svých právních závěrech v návaznosti na definovaný důvod této stížnosti, tj. nesprávné posouzení právní otázky, stěžovatelka plně odkázala na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18.

[16] Ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla žalovaná její zamítnutí. Je přesvědčena, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, jelikož žalobkyně svým jednáním porušila § 6 zákona o ochraně spotřebitele, když diskriminovala určité skupiny spotřebitelů v souvislosti s prodejem výrobků nebo poskytování služeb (viz výraz „nevaříme“). Zároveň prý nešlo o „pouhé vyjádření osobního názoru“, jelikož žalobkyně deklarovala plošné vyloučení imigrantů z jí poskytovaných stravovacích služeb. Správní orgán uznal argument žalobkyně o zastupitelnosti stravovacích služeb v daném místě. Zároveň však dodal, že stěžovatelčino vyjádření k nízkému počtu imigrantů v okolí i fakt, že reálně nejsou hosté z restaurace vylučováni, není relevantní a v kontextu zákazu diskriminace představuje toliko polehčující okolnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, jelikož byla stěžovatelka účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a stěžovatelkou uplatněných důvodů, a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Stěžovatelka uvedla, že její jednání není možné považovat za porušení § 6 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

pokračování

[20] Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele *prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat*. Skutková podstata správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) je naplněna, pokud *prodávající při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6*.

[21] Jelikož zákon o ochraně spotřebitele neobsahuje definici diskriminace, Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že při výkladu dotčených ustanovení je možné vycházet z antidiskriminačního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 As 190/2017-18).

[22] Antidiskriminační zákon v § 1 odst. 1 písm. j) vymezuje *právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování*. Přímou diskriminací se podle § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona rozumí *takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru*. Zároveň je v § 7 odst. 1 tohoto zákona upřesněno, že *diskriminací není rozdílné zacházení z důvodu pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru ve věcech uvedených v § 1 odst. 1 písm. f) až j), pokud je toto rozdílné zacházení objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné*.

[23] Podle § 2 odst. 2 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) antidiskriminačního zákona je za diskriminaci považováno i „obtěžování“, kterým se rozumí *nežádoucí chování související s diskriminačními důvody, jehož záměrem nebo důsledkem je snížení důstojnosti osoby a vytvoření zastrašujícího, nepřátelského, ponižujícího, pokořujícího nebo urážlivého prostředí*.

[24] Stěžovatelka na své facebookové stránky umístila text ve znění: „*V naší restauraci pro imigranty nevaříme!! STOPISLAM*.“ Z jeho znění je patrné, že jde o text obsahující kategorické vyjádření (že v dané restauraci se nevaří pro imigranty), zdůrazněné vykřičníky na konci věty. Emotivní vyjádření dokresluje i velkými písmeny napsaný dovětek, jenž naznačuje, na jaký typ imigrantů sdělení především cílí a proti jakému typu imigrace (z islámského prostředí) je namířeno. Výslovný a emotivní charakter sdělení je právě tímto svým známkem způsobilý vyvolat u osob s imigračním pozadím pocit zastrašujícího nebo ohrožujícího charakteru. Lidé jsou v textu rozlišováni podle toho, zda jsou, anebo nejsou imigranty. Není pochyb, že jde o politické vyjádření (nesouhlas s imigrací z islámského prostředí), zároveň však jde i o vyjádření, z něhož při jeho běžném chápání lze dovodit, že s imigranty, zvláště pak z islámského prostředí, bude (či přinejmenším může být) při poskytování stravovacích služeb restaurace zacházeno jinak než s jinými osobami.

[25] Stěžovatelka několikrát zmínila, že deklarované opatření nebylo realizováno a žádným hostům nebyly služby odeprény. Opatření diskriminačního charakteru není však

možné aprobovat z toho důvodu, že v praxi není uplatňováno. Podobně se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 As 190/2017-18, v případě, kdy si pronajímatel bytu ověřoval, zda není zájemce o pronájem romského původu, aniž by měl k tomu legitimní důvod. Nejvyšší správní soud v odůvodnění konstatoval, že ke klasifikaci jednání jako diskriminačního není třeba, aby objektivně došlo k „dokonání“ diskriminačního jednání. Hypotetické diskriminační jednání tak nelze považovat za nezbytnou podmínku diskriminace, projevené jednání je vždy třeba hodnotit skrze požadavky stanovené přímo antidiskriminačním zákonem.

[26] V kasační stížnosti odkazuje stěžovatelka na nedávné rozhodnutí Ústavního soudu v případě odmítnutí poskytnutí ubytovacích služeb občanům Ruské federace českým podnikatelem z důvodu anexe Krymu. I v tomto případě klasifikovala Česká obchodní inspekce jednání podnikatele jako diskriminační podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele, a podnikateli proto uložila pokutu. Uvedené rozhodnutí žalované poté aproboval krajský soud a poté i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018 č. j. 2 As 43/2018-27. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatelka prokazatelně zacházela s občany Ruské federace odlišně, když u nich ubytování ve svém hotelu podmínila podpisem prohlášení o nesouhlasu s anexí Krymu. Takové jednání bylo pro občany Ruské federace zjevně omezující, neboť pro ně mohlo představovat překážku v přístupu k ubytování, která byla způsobila je odradit od uzavření smlouvy se stěžovatelkou. Pro zájemce o ubytování jiné než ruské státní příslušnosti byl přístup k ubytovacím službám nepodmíněný, tedy snadnější. Není přitom třeba zkoumat a prokazovat, zda znevýhodňující jednání poškodilo konkrétního spotřebitele ruské státní příslušnosti. Podstatným znakem diskriminace dle § 6 zákona o ochraně spotřebitele je samotné rozdílné zacházení s určitou skupinou spotřebitelů, nikoli jeho následky pro některou individuálně vymezenou osobu.“*

[27] Ústavní soud však dospěl k rozdílnému názoru. Jelikož důvody, pro které podnikatel podmínil ubytování v hotelu pro občany Ruské federace, nebyly zákonem zakázané, nenávistné, ponižující ani iracionální, nýbrž byly zjevně motivovány jeho bezprostřední reakcí na protiprávní akt anexe Krymu, přičemž stěžovatelka chtěla touto formou vyjádřit svůj nesouhlas s touto okupací, Ústavní soud dovodil, že k diskriminaci nedošlo.

[28] V projednávané věci podle Ústavního soudu podnikatel nezacházel rozdílně s cizinci oproti českým státním občanům nebo občanům jiných států tak, že by jim *a priori* odepřel poskytnutí ubytovacích služeb, nýbrž poskytnutí těchto služeb odepřel jen těm občanům Ruské federace, kteří by odmítli podepsat prohlášení odsuzující anexi Krymu. Podle Ústavního soudu podnikatel nemusí být politicky neutrální a při výkonu podnikatelské činnosti by nemělo být vyloučeno projevovat svoje politické názory, je-li tak činěno korektním způsobem. Při hodnocení každého konkrétního případu je nutno položit si otázku, zda je důvod pozitivního či negativního „odrazování“ hostů racionální, třeba i ekonomicky odůvodněný, a není motivován primárně nenávistí, což je dle Ústavního soudu *„pro průměrného pozorovatele zpravidla očividné“*.

[29] Je také záhodno připomenout, že Ústavní soud se v nezanedbatelné míře se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožnil, na což také v nálezu několikrát upozornil. V jeho bodu 24 uvádí, že *„většinu argumentů, které Nejvyšší správní soud učinil při interpretaci*

pokračování

tohoto zákonného ustanovení, považuje Ústavní soud za správnou a rovněž kvalita použité argumentace je výrazně nadstandardní“. Názorová odlišnost Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu je tak dána pouze odlišným akcentem na některé základní hodnoty.

[30] Odůvodněným, a též ústavně konformním omezením svobody podnikání ve vztahu ke spotřebitelům je „*zákaz diskriminace při poskytování služeb, která by mohla mít za cíl zásah do jejich lidské důstojnosti či posilování ponižujících stereotypů, a proto je jakékoliv rozlišování mezi spotřebiteli zakázáno v případech tzv. podezřelých důvodů, jimiž jsou např. rasa, pohlaví nebo národnost*.“ K tomu Ústavní soud dodal, že čl. 3 Listiny, antidiskriminační zákon ani evropská antidiskriminační směrnice neřadí do zakázaných diskriminačních důvodů státní příslušnost.

[31] Podstatný je podle posouzení Ústavního soudu i fakt, že stěžovatelka nezacházela rozdílně s cizinci oproti českým státním občanům tak, že by jim *a priori* odepřela poskytnutí ubytovacích služeb, tedy nejednalo se například o omezení typu „*Američanům nenaléváme*“.

[32] Ačkoliv i ve výše zmíněném případě se Ústavní soud zabýval svobodou projevu (spojenou se svobodou podnikání), jeho argumenty nejsou na nynější věc použitelné, neboť oba případy jsou v mnoha konkrétních ohledech nesrovnatelné.

[33] Jak ostatně v odůvodnění konstatoval už krajský soud, stěžovatelka směřovala předmětné prohlášení *a priori* proti všem imigrantům (příp. imigrantům z islámského prostředí, pokud se za jádro sdělení bere velkými písmeny napsaný konec sdělení – „STOPISLAM“). V prohlášení nespecifikovala, že by se opatření mělo týkat pouze nevhodně se chovajících osob, a jedná se tedy o deklaraci typu „*Američanům nenaléváme*“. Takový paušální zákaz vstupu určitých skupin osob je ale judikaturou vnímán jako nepřiměřený a nelze jej považovat za ospravedlnitelné opatření, jak ostatně dříve Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014-28.

[34] Rozdíl je rovněž v diskriminačním důvodu. Zatímco v případě ostravského hotelu byla potenciálním diskriminačním důvodem státní příslušnost spotřebitelů, která se výslovně neřadí mezi zakázané důvody diskriminace, v tomto případě směřuje prohlášení stěžovatelky proti imigrantům (a diskriminačním důvodem tak může být národnost, rasa, etnická příslušnost, původ), imigrantům z islámského prostředí či muslimům (také náboženství se řadí mezi zakázané důvody diskriminace). Rasu i národnost zařadil Ústavní soud mezi tzv. podezřelé důvody, a ospravedlnitelné rozlišování mezi spotřebiteli na základě těchto kritérií je tak vyloučeno.

[35] Při posouzení, zda došlo předmětným jednáním k nerovnému zacházení mezi stejnými nebo srovnatelnými jednotlivci či skupinami vychází Nejvyšší správní soud z „testu přímé diskriminace“, jak jej představil a poté několikrát aplikoval Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04; nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13). V rámci testu je nutno položit a zodpovědět následující otázky:

1. Jde o srovnatelné jednotlivce nebo skupiny?
2. Je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů?

3. Je odlišné zacházení jednotlivci k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra)?
4. Je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj.
 - a) sleduje legitimní zájem?
 - b) je přiměřené?

[36] Adresáti předmětného příspěvku se nacházeli ve srovnatelném postavení potenciálních zákazníků žalobce. Stěžovatelka deklarovala, že některé skupiny zákazníků neobslouží ve stejném rozsahu, a to na základě jejich původu („imigrantům nevaříme“), případně na základě náboženství („STOPISLAM“), případně na základě kombinace obou rozlišovacích důvodů, čímž se dopustila odlišného zacházení ze zakázaných důvodů. Dotčení jednotlivci se mohli na základě stěžovatelčina příspěvku domnívat, že v restauraci existuje nepřátelské prostředí a že nemusí mít stejný přístup ke službám. Snahu o zajištění bezpečného prostředí v restauraci i vyjádření osobního postoje je možné považovat za legitimní zájem, avšak zvolené opatření k dosažení tohoto cíle se nedá považovat za vhodné ani přiměřené, přičemž navíc stěžovatelka vystupuje ve vztahu ke spotřebitelům jako kvalifikovaný subjekt se zvýšenými veřejnoprávními povinnostmi.

[37] Jak již zaznělo v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 43/2018-30, soud nehodlá v žádném případě zpochybňovat právo stěžovatelky na veřejný a otevřený projev svého politického názoru. V nynějším případě je však problematický *způsob* jeho vyjádření – vybočuje z požadavku proporcionality a zákazu diskriminace. Jednání stěžovatelky by bylo možné považovat za nikoliv diskriminační, jen pokud by omezení vstupu mělo objektivní a ospravedlnitelné důvody, tedy jestliže by sledovalo legitimní cíl a prostředky použité k jeho dosažení by byly tomuto cíli přiměřené.

[38] Jinak by tomu bylo, kdyby stěžovatelka svůj politický názor na svých webových stránkách vyjádřila způsobem, z něhož by běžný spotřebitel s největší pravděpodobností nezískal dojem, že s osobami definované určitými z pohledu zákazu diskriminace zakázanými znaky bude zacházeno při poskytování služeb jinak než s osobami ostatními. I při poskytování služeb totiž má podnikatel právo vyjadřovat své politické názory, a to bezpochyby i pomocí sdělení úderných a emotivních. Plošné vyjádření vůči konkrétní skupině spotřebitelů z důvodu, který je zakázán antidiskriminačním zákonem, z něhož při jeho běžném chápání plyne, že jim služba podnikatelem poskytovaná nebude poskytnuta nebo bude poskytnuta v omezeném rozsahu, však představuje diskriminaci ve smyslu § 6 zákona o ochraně spotřebitele.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí nezákonností z důvodu nesprávného právního posouzení.

[40] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítnul.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tedy podle pravidla úspěchu ve věci. Kasační stížnost stěžovatelky nebyla úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované

pokračování

žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu